

РЕШЕНИЕ

№ 3643

гр. София, 01.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7326** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 26249 от 22.07.2021г. на [фирма] ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място],[жк], [улица] Бизнес сграда 2 ет.3, представлявано от управителя - К. М., срещу решение № ПИ-190/24.06.2021г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.), с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки/ПНОМ/ № С-210022-022-0035309/25.05.2021г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

При проверката по чл.158 АПК, съдът приема, че жалбата е редовна, в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения.

Същата е и допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни предпоставки за разглеждането и по чл.159 АПК.

По съществуващото на спора и с оглед твърденията на страните съдът съобрази:

С ПНОМ № С-210022-022-0035309/25.05.2021г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., издадено на основание чл.200 и чл. 202 ал.1 вр. чл.195 ал.1-3 от

ДОПК, е наложен запор по отношение на жалбоподателя, върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително пазене, находящи се в У. [улица],41лв.

Като мотиви, при издаване посоченото постановление, публичният изпълнител при ТД НАП С. е посочил, че изискуемите публични вземания по изп.дело №[ЕИК]/2017 при ТД на НАП не са обезпечени, като е изтекъл и срока за доброволно плащане на задълженията, съобразно чл.178 ал.1 от ДОПК.

В рамките на процедурата по административно оспорване и с процесно обжалваното по съдебен ред, решение, и.д. директор на ТД НАП С., е приел, че наложеното обезпечение е за сума, съответна на дължимата по цитираното изпълнително дело, като по съществото си е налице изискуемо и ликвидно публично вземане, обективизирано в ревизионен акт, който независимо от това дали е обжалван, представлява изпълнително основание по смисъла на чл.209 ал.2 т.1 от ДОПК. Успоредно с това и с оглед преценката дали така наложеното обезпечение би затруднило нормалното осъществяване на търговска дейност, директора на ТД НАП С. е посочил, че нормата на чл.229 ДОПК дава възможност на дружеството да иска разрешение за неотложни плащания, поради което и процесното ПНОМ не се явява незаконосъобразно.

В рамките на настоящето производство и с депозираната жалба, дружеството [фирма], излага следните възражения за незаконосъобразност на оспорваният акт:

На първо място, жалбоподателят претендира, че оспорваният акт е постановен при липса на мотиви, а оттам и в нарушение на принципа на инстинност по АПК, като нито от решението, нито от ПНОМ става ясно с какъв акт са установени публични задължения, за да се приеме наличието на установени и изискуеми вземания.

На второ място и в известно противоречие с предходното твърдение, жалбоподателят не оспорва, че по отношение на него е издаден РА № 22221420002190-091-001/29.12.2020г.. По отношение на същия обаче твърди, че е налице съдебно оспорване, в хипотезата на мълчаливо потвърждаване от страна на горестоящият административен орган, като в настоящият момент производството по обжалване е на етап администриране от АССГ. В този смисъл е следвало да се приеме, че публичното вземане по посоченият РА не е установено и изискуемо.

На трето място, жалбоподателят излага съображения относно осъществяваната от него регулярна, законосъобразна търговска дейност, като няма други просрочени или изискуеми неплатени публични задължения, а наложеният запор на банкова сметка сериозно възпрепятства и нарушава дейността му.

В заключение и на основание всичко гореизложено, жалбоподателя претендира непропорционалност на наложената мярка и несъответствие с целта на закона. Иска отмяната на оспорваният акт. Претендира присъждане на направените в производство разноски, съобразно представен в проведеното на 30.05.2022г., открито съдебно

заседание по делото, списък.

Ответната страна - директора на ТД НАП С., чрез процесуалният си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съобразно представен в проведеното на 30.05.2022г., открито съдебно заседание по делото, списък.

Административен съд София-град, Трето отделение, 74състав, като взе предвид твърденията на страните, приложената административна преписка и събраните доказателства по делото, съобрази:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 197, ал. 1 ДОПК, а именно - директора на ТД НАП С., който се е произнесъл с по жалба на дружеството срещу издаденото ПНПОМ.

От своя страна, процесното ПНПОМ също е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД на НАП - [населено място], съобразно правомощията му по чл. 167 ДОПК, в предвидените в чл. 196 ДОПК писмена форма и съдържание.

По силата на чл. 195 ал.1 от ДОПК, на обезпечение подлежат, установените и изискуеми публични вземания. В този смисъл текста на чл. 209 ал.2 т.1 ДОПК недвусмислено предвижда, че ревизионният акт, представлява годно изпълнително основание, независимо от това дали същият е обжалван. Поради това, възражението на жалбоподателя за липса на изискуемо и ликвидно задължение, като основание за незаконосъобразност не следва да се кредитира. Законодателя еднозначно е регламентирал възможността принудителното изпълнение да се насочи към вземания по РА, независимо от тяхното обжалване. Като при евентуална отмяна на РА в резултат от съдебното оспорване и съгласно чл. 129 ал.5 от ДОПК, органът по приходите, в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт ще бъде длъжен да възстанови или прихване посочените в акта суми, заедно с дължимата лихва.

Ето защо, следва да се приеме, че в процесният казус посоченият РА представлява годно изпълнително основание, независимо от производството по обжалването му, като с оглед изхода от оспорването е предвиден и ред за възстановяване недължимо събраното от лицето.

На следващо място и по силата на чл. 195 ал.2 ДОПК, обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено.

Видно от данните по делото, жалбоподателя не твърди и не представя доказателства, че разполага с имущество над стойността на обезпечението - размер на предполагаемите задължения, поради което правилно е прието, че тяхното изпълнение може да бъде невъзможно или значително затруднено, което от своя страна - обосновава нуждата от налагането на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121 от ДОПК. Нещо повече, съгласно заключението на вещото лице в

рамките на проведената по делото ССЧЕ, разполагаемата сума по запорираната сметка на дружеството, към 20.05.2021г./датата на налагане на посоченото обезпечение с ПНОМ/ е в размер на 1 522,84лв., като след тази дата до настоящият момент, в хронологичния регистър на счетоводните сметки „Разплащателна сметка в левове“ и разплащателна сметка във валута“ са налице две записвания, осчетоводени, като плащане по посоченият запор в размер на същата, посочена наличност.

В този смисъл, твърдението на жалбоподателя от една страна, че е налице несъразмерност на обезпечението, при все, че същото практически засяга сумата от 1522,84лв. за вземане на стойност 105 784,41лв. е напълно и очевидно необосновано.

Успоредно с това и в случай, че по банковите сметки са налични, респ. постъпят суми в по-голям от посочения размер, няма пречка лицето да оперира с тях, поради което не е налице несъразмерност на наложеното обезпечение и то не засяга права и законни интереси в по-голям размер от целта, за която се налага обезпечението /а именно - да се осигури възможност да се съберат публичните задължения, които ще бъдат установени в хода на образуваното ревизионно производство/.

От друга страна, съпоставката между запорираните и дължимите средства, позволяват на съда, редом с установената липса на данни за искане по чл.199 ал.2 ДОПК/за замяна на обезпечението/ да приеме, че е налице възможност изпълнението да бъде сериозно затруднено или невъзможно без налагане на посоченото обезпечение. В този смисъл същото се явява пропорционално, съгласно чл.6 от АПК и в съответствие с целта на закона по чл. 195 ал.1 ДОПК.

Изложените в предходният пасаж мотиви на съда следва да се съотнесат и към твърдението на жалбоподателя, че по отношение на дружеството е налице и друго ПНОМ, с което е наложено обезпечение върху 10 броя МПС на стойност, надвишаваща значително размера на публичните задължения. В допълнение към тях, следва да се отбележи, че от една страна – това друго ПНОМ не е предмет на настоящето производство, респ. дали с него е налице непропорционално засягане, следва да бъде установено по същият ред, но в рамките на друго производство. Така, размера на запорираните средства с ПНОМ, предмет на настоящето производство, съпоставен с общият размер на сумата по РА, налага извода, че ако с оглед всички действия на публичния изпълнител като краен резултат се стига до прекомерно засягане и непропорционалност на действията, то тази евентуална и хипотетична непропорционалност би следвала от другото наложено ПНОМ, но не и от процесното. Доколкото обаче, това твърдение всъщност е голословно и неподкрепено с доказателства от страната, същото не следва да се кредитира от съда, нито да бъде поставяно като предмет на анализ, извън дотук изложените съображения.

Не среща подкрепа в доказателствения материал по делото И възражението на жалбоподателят, че с наложения запор върху банковата сметка на практика се спира цялата търговска дейност на дружеството. Правилно в оспорваното решение, директора на ТД НАП - С. е приел, че в случай на неотложни плащания във връзка с дейността си, дружеството разполага с възможността по чл. 229 от ДОПК - да отправи искане до публичния изпълнител, който да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметките суми, да се оставят на негово временно

разпореждане.

Успоредно с това, текста на чл.199 ал.2 от ДОПК предвиждащ възможността длъжника да поиска замяна на наложеното обезпечение - императивно гласи „винаги“, т.е. без ограничение във времето и спрямо обстоятелствата, докато е налице висящо, т.е. неприключило изпълнително производство. В този смисъл, тази възможност е налице по отношение на жалбоподателя и след приключване настоящето производство. Същата се явява допълнителен, алтернативен начин за преодоляване твърдяните, но недоказани неблагоприятни последици от запора върху именно тази, посочена банкова сметка. В този смисъл банковият заповор не предопределя веднъж и завинаги невъзможност за опериране със средства по банковата сметка, като приложимият ДОПК дава алтернативни варианти както за замяна обезпечението, така и за разрешаване плащания със средства от сметката, когато обстоятелствата го наложат.

В заключение и с оглед твърдението за немотивираност на оспорвания административен акт, видно от обжалваното ПНОМ, публичният изпълнител е посочил, че изискуемите публични вземания не са обезпечени в пълен размер, като е изтекъл и срока за доброволно плащане на задълженията, поради което същите следва да бъдат дообезпечени. В този смисъл преценката на публичния изпълнител да наложи обезпечителни мерки е мотивирана фактически и правно обоснована. Предпоставките са изпълнени и публичният изпълнител е длъжен, респ. има правомощието, да наложи обезпечителните мерки по чл. 198, ал. 1 от ДОПК. Законът допуска обезпечаването на публичното вземане да се извършва с налагане на заповор на сметките на длъжника – по аргумент на чл. 198, ал. 1, т. 3 от ДОПК, като може да се наложат и няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането – по аргумент на чл. 198, ал. 2 от ДОПК. Успоредно с това, посочено е изпълнителното дело, публичното вземане, предмет на което ще се затрудни. От своя страна, жалбоподателят не просто не оспорва, а ясно потвърждава в писмените си изявление наличието на издаден по отношение на дружеството РА, който се намира във фазата на съдебно оспорване.

С оглед всичко гореизложено следва да се приеме, че оспорваният акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 197 ал.2 вр. ал.1, орган, в изискуемата форма и съдържание по чл. 196 ДОПК, в съответствие с целта на закона по чл. 195 ал.1 ДОПК, при спазване на административно-производствените правила, материалния закон и в съответствие с принципа на съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед изхода от спора и своевременно направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че такова следва да се заплати от ответната страна, в предявеният размер от 300 /триста/лв.

Поради това и на основание чл.197 ал.4 ДОПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на [фирма] срещу решение № ПИ-190/24.06.2021г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], [улица] Бизнес сграда 2 ет.3, да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите, сумата от 300. 00 лв. /триста лева/, юрисконсултско възнаграждение.

Р. е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.